

Цісаревій Єлисаветі

Микола Устиянович

В день вінчальний на поклін

В яким то блиску б'є Відень столиця!
Чи огнем бухла Австрія ціла?
Ні, то вінчаєсь чудесна двоїця,
Браковінчаєсь сонце і зоря.

А над Дунаєм чи волнує море?
Чи барди віків героя славлять?
Ні, то Австрії молодецькі хори
Свойому сонцю піснь свадьби гудять.

А в полонинах що за радостиці!
Чи на яр гніздо соловій плете?
Ні, то невинність зорі-відданиці
Вінчальні вінці з нив родимих в'є.

Гляньте! це входять до божого храма:
Замовкли пісні, свята тишина –
Чи пророк судьбу віщає устама?
О ні, то капле народів сльоза.

І Господь сльозу ізволив прийняти,
Сам цар-двоїцю благословив Він:
Тиснуться діти всіх племен десяти
Перший занести матері поклін.

Вітай же, Мати! вітай нам, висока!
Зоре Австрії, вітай нам, вітай!
Це наші серця, покора глибока,
Прийми їх радо, любовою воздай!

Бо тяжко дітям без матері в світі;
А єсть в Австрії дитина мала,
Єще в пеленах, єще в першім літі,
Там під Бескидом тоскує вона.

Глянь на ню, Мати, теплим своїм взором,
Прийми в круг своїх щиріших дітей,
Возьми в опіку, покрій омофором,
А хіба в гробі згине милість ей.